SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIV.

LITERÆ APOSTOLICÆ

IN FORMA BREVIS

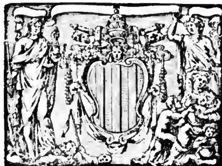
IN CAUSA

CANONIZATIONIS

B. NICOLAI

ALBERGATI

S. R. E. Cardinalis, & Episcopi Bononiæ.

ROMÆ, MDCCXLIV.

Ex Typographia Reverendæ Cameræ Apostolicæ.

SUPERIORUM PERMISSU.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Voniam ita comparatum est, ut ea, quæ alias accuratissime expensa, & concordibus cum virorum pietate, ac sapientia insignium suffragiis a Nobis ipsis sancita ac decreta fuerunt, novis deinceps supremæ Apostolicæ nostræ auctoritatis documentis approbata, & confirmata, universi Christifideles majori cum fide, constantia, ac veneratione accipere, & debitæ executioni mandare consueverint: Eapropter Decretum, quod nuper super casu excepto a Decretis fel. record. Urbani Papæ VIII. Prædecessoris nostri in Causa B. Nicolai Albergati edidimus, novo Apostolicæ confirmationis nostræ præsidio communire satagimus. Hujusmodi autem Decretum est tenoris, qui sequitur.

D E C R E T U M

Summi Pontificis BENEDICTI XIV., in quo approbatur, & confirmatur resolutio Congregationis Sacrorum Rituum Ordinariæ habitæ coram ipso Kalendis Augusti currentis Anni MDCCXLIV.

Super casu excepto a Decretis Urbani VIII.

IN CAUSA

B. NICOLAI ALBERGATI

Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis, & Episcopi Bononiæ una cum aliis concessionibus ab eodem factis in honorem dicti Beati.

BENEDICTUS PAPA XIV.

SIngulare Divinæ providentiæ consilium esse videtur, quod Nobis reservaverit initium, & progressum, quoungue fieri potuit, Causæ B. NICOLAI Cardinalis Albergati, qui Anno MCCCCXLIII. decessit: Quo cum Nos & pa-

triam communem, & eundem Cardinalis Titulum Sanctæ Crucis in Hierusalem sortiti sumus; eademque Bononiæ Ecclesia, cujus ipse Episcopus inauguratus est Anno MCCCCXVII., & ad mortem usque gubernavit, Nobis pariter gubernanda tradita est, & ad hanc usque diem gubernamus.

Cum in minoribus Promotorem Fidei ageremus, Canonizationis ejus causam inducere tentatum est. Quod autem tunc perfici minime potuit, id tandem in Congregatione Rituum habita die XX. Julii MDCCXLIV. dilecto filio nostro Cardinali Pompejo Aldovrandi tunc Prodatario, nunc Æmiliæ Legato referente fuit deliberatum; atque ejusdem causæ introducendæ, prout moris est, commissio manu nostra per quam libenter signata prodiit.

Decretis itaque Urbani VIII. Prædecessoris nostri inhærendo, subjici debebat examini observantia eorundem Decretorum; & cum Nobis compertum esset, in Archiepiscopali Curia Bononiensi Anno MDCLI. auctoritate ordinaria conditum fuisse Processum, in quo varia documenta, ac testimonia de observantia prædictorum Decretorum asserebantur; atque inde etiam deducebatur, scientia, assensuque Episcoporum Bononiensium publicum cultum fuisse exhibitum B. NICOLAO ALBERGATI toto tempore, quod Urbani VIII. Decreta exigunt: præterea Jacobum Boncompagni Cardinalem Archiepiscopum Bononiensem Anno MDCCXXV. sententiam de more pronunciasse, qua cultum illum ad formam ipsorum Decretorum exhibitum fuisse comprobabat; Nos, ut Sanctitatis fama ejusdem Beati Viri illustrior fieret, & publici ejus cultus fundamenta magis stabilirentur, vitæ illius acta a Jacobo Zeno Episcopo Feltrensi, & Bellunensi ejus familiari conscripta, typis iterum publicari præcepimus, & cum Codice Bibliothecæ nostræ Vaticanæ conferri. Codex autem ejusmodi bene ornatus, & Cardinalis Petri Barbi, qui deinde Pontifex factus Pauli II. nomen assumpsit, stemmata præferens, cui adhuc Cardinali opus illud inscriptum fuerat, multo pretio, & æstimatione dignus esse videtur, & ad errores aliquot, qui in vetustiores ejus vitæ editiones irrepserant, corrigendos apprime aptus.

Id vero accurate perfecit Constantinus Ruggeri Clericus, nosterque familiaris, qui præmemoratæ vitæ notas ad-

addidit. Communicatis deinde illi Martini V., & Eugenii IV. Apostolicis Brevibus, quæ in Archivo nostro peculiari servabantur, in quibus amplissima de Sanctitate Vitæ B. Nicolai Albergati testimonia continentur; tum etiam ei traditis iis, quæ a Nobis alio tempore hac de re collecta fuerant; factaque eidem cum ad nostram domesticam Bibliothecam, tum ad alias hujus Urbis celebriores adeundi potestate, Nos ipsi singulis hebdomadis opus perlegere, & examinare curavimus; præscripto ordine, quem in eo dirigendo ordinandoque haberi voluimus, atque hinc post multos labores ad Jacobi Zeni historiam adjecta sunt prædictorum, aliorumque Romanorum Pontificum testimonia; nec non & Caroli VII. Galliæ, & Henrici VI. Britanniæ Regum, ac plurimorum illustrium Italiæ auctorum, inter quos recenseri maxime debent S. Antoninus, & Æneas Sylvius; tum etiam ex Gallia, Flandria, aliisque Regionibus Scriptorum: quæ omnia in unum volumen ab eodem Constantino Ruggeri collecta, jussuque nostro typis in lucem edita hoc ipso anno prodierunt.

His omnibus comparatis, cum in Congregatione Rituum ordinaria proponendum esset dubium de observantia Decretorum Urbani VIII. Cardinali Aldovrando absenti nemo alius Cardinalis fuit a Nobis surrogatus, qui causam illam referret: Sed Kalendis Augusti habita coram Nobis eadem Rituum Congregatione, Nos ipsi Cardinalis relatoris vices supplentes, exposuimus primo, Beatum Nicolaum Albergati Bononiæ illustri genere natum in Carthusianorum claustra juvenem concessisse; ibique Sanctitatis, ac prudentiæ fama in variis Carthusianis Domibus Prioris munere functum, Romæ deinde fuisse Ordinis sui Procuratorem Generalem, postea Bononiensis Ecclesiæ, invitum quamvis, & coactum, regimen suscepisse, in quo Ecclesiastica vivendi disciplina, largisque eleemosynis luculentiora dedit Sanctitatis suæ argumenta: quibus accessit invictum robur, quo turbulentis illis Ecclesiæ temporibus, jurisdictionis, & auctoritatis Pontificiæ adversariis fortissime restitit: a Pontifice Martino V. Cardinalium ordini adscriptum, præceptoque adactum, ut eam dignitatem acciperet, sic in eo gradu se gessisse, ut quemadmodum Religiosus religiosæ vitæ, Episcopus

religiosi Episcopi, ita Cardinalis factus Cardinalis religiosi exemplar, ac norma extitit; cum in omni vitæ genere disciplinam regularem, austeritates, & Carthusiani instituti jejunia constantissime retinuisset: a Sede Apostolica rebus gerendis præpositum, post multos labores pacem inter Mediolanensem Ducem, Venetos, & Florentinos conciliasse; & post plura in Galliam itinera, nunc Martini V., nunc Eugenii IV. Pontificum jussu, in magno Atrebatensi conventu inter Carolum Galliæ Regem, & Philippum Burgundiæ Ducem, præclaram illam pacem, Catholicæ religioni adeo proficuam firmasse; cum interea singularis Dei providentia ad ejus preces insigne miraculum edidisset, ut Scriptores nonnulli memoriæ prodiderunt. Exposuimus quoque sapientem illius gravitatem cum communi Sanctitatis opinione conjunctam in aliis Legati Apostolici muneribus, quæ ille tum in Basileæ, tum in Ferrariæ conciliis, tum etiam in conventu Principum Germanorum Norimbergensi præclare sustinuit; præter gravissimum illud Summi Pœnitentiarii, quod apud Pontificem Eugenium IV. gessit: postremo meritis plenum Senis ex hac mortali vita decessisse, communi omnium opinione, ac fama, heroicis virtutibus ornatum; ejusque corpus Florentiam, prout ipse mandaverat, ad Carthusianos fuisse delatum, ubi ad hanc usque diem requiescit: Cum illud Senis Florentiam comitatus fuisset Thomas Sarzanensis, qui deinde Cardinalis, ac paulo post Pontifex factus, Nicolaus V. vocari voluit in memoriam Nicolai Cardinalis Albergati, Viri de se optime meriti: qui post obitum (ut historici, inter quos ipsemet Thomas, narrant) ei apparuit, ac tristem, mœrentemque hac ipsa magistri sui, & domini morte recreavit; & inter cætera sempiterna felicitate se potiri affirmans, Summum illi Pontificatum prædixit, quem pariter Æneas Sylvius Pii Secundi nomine assecutus est: qui ambo fuerant cum eodem Nicolao Albergati obsequio & familiaritate conjuncti. Atque uno verbo diligenter exposuimus quidquid magis egregium solidumque de B. Nicolao memoriæ proditum erat in Pontificiis diplomatibus, gravissimisque auctoribus, qui in prædicto volumine fideliter accurateque citantur. Transeuntes inde ad id, quod erat præcipuum, ad qualitatem scilicet, & vetustatem publici cultus, retulimus

limus summa fide, quidquid causæ Postulatores in suis scriptis attulerant, tum etiam illa, quæ Fidei Promotor in suis animadversionibus, ex officio opposuerat. Nec fuit a Nobis omissum id, quod ad ejusmodi oppositiones responderi valide poterat: illustratis, & in bono lumine collocatis principiis aliquot, quæ in nostris de Canonizatione Sanctorum operibus continentur, quibus oppositiones illæ nitebantur. Mentem autem nostram minime aperuimus; sed sententiis aliorum exquisitis, ingenti animi nostri gaudio audivimus, Cardinales omnes congregatos, communi suffragio, & una voce declarantes, Urbani VIII. decretis obtemperatum prorsus fuisse, quorum vi Beati Nicolai causa esset multis nominibus excepta; adeoque veterem, ac publicum ejus cultum legitimum, & canonicum esse censendum, nulloque modo iis, quæ in citatis decretis præscribuntur, adversum. Atque id magis, quod publicus idem cultus tunc cœpit, cum Senis corpus ejusdem Beati Viri in Ecclesia S. Augustini fuit expositum, ubi præter totius populi concursum, qui ejus pedes, manusque deosculari certabat, Eugenius IV. Pontifex Maximus, inusitato iis temporibus exemplo, ejus funeri cum tota Curia adesse voluit: testatus id se facere ob ingentem, quam de ejus sanctitate opinionem habebat, per Orbem jam longe lateque pervulgatam; imo, & duarum librarum lapidem, qui in dissecto ejus corpore repertus est, devotionis causâ apud se habere voluit. Addebant prætereа Cardinalem Gabrielem Paleotti primum Bononiæ Archiepiscopum Nicolai nomen in Beatorum, ac Sanctorum Ecclesiæ suæ album retulisse, & Urbanum VIII., ut nonnulli memorant, affirmasse, delendos non esse ab ejus imagine radios, & splendores, quos ipse publico decreto Imaginibus eorum, qui non essent ab Apostolica Sede Canonizationis, aut Beatificationis honore donati, apponi prohibuerat, appositosque deleri jusserat: Postremo Beati Nicolai statuam jussu nostro in fronte Basilicæ Liberianæ inter alias aliorum Sanctorum fuisse positam, cujus Basilicæ ipse fuerat Archipresbyter.

Audivimus hæc omnia singulari animi nostri lætitia, & in omnibus unanimes prædictorum Cardinalium sententiæ voce assensi sumus, quam etiam nunc scripto probamus, & confirmamus. Quoniam vero in ejusmodi ca-

ſibus Fidelium pietas, ut obſervavimus, præſcriptos limites tranſilire facile ſolet; cui rei, ſi Deo placuerit, alio tempore Nos opportune providere cogitamus, in præſens decernimus ea, quæ ſequuntur.

Primo, evulgato hoc Decreto, nolumus ingentem publicæ lætitiæ ſignificationem dari, eo modo, quo in Canonizatione alicujus Beati fieri ſolet, quod quidem alias contigiſſe non ignoramus; ſed ſolum in Eccleſia Metropolitana Bononiæ, in Baſilica Liberiana Romæ, & in ſingulis Carthuſiani Ordinis Eccleſiis poſt Miſſam, quam Conventualem dicunt, cantari poſſe concedimus *Te Deum* in gratiarum actionem ſine muſicorum inſtrumentorum ſtrepitu, nulloque campanarum ſonitu præcedente.

Secundo præter titulum Beati, quem de jure poſſidet, a privatis primo illi attributum, nunc vero a Sancta Sede comprobatum, concedimus ejus imagines pingi, ornarique poſſe laureolis, radiis, & ſplendoribus; non autem diademate juxta Decretum Sacræ Congregationis Rituum die IX. Februarii MDCLVIII. ab Alexandro VII. confirmatum. Volumus autem ſemper Carthuſiani Ordinis habitu veſtiri, quo ipſe tam Epiſcopus, quam Cardinalis perpetuo uſus eſt, non ſolum religionis cauſa, ſed etiam, ut Eccleſiaſticam diſciplinam eo tempore maxime vigentem obſervaret. Capiti vero illius neque pileolum, neque biretum rubrum apponi volumus: cum certum ſit, ejuſmodi ornamenta Cardinalibus regularibus fuiſſe conceſſa a Prædeceſſore noſtro Gregorio XIV. Anno MDXCI.; bene vero Cardinalis pileum, quo multo prius ſingulis Cardinalibus uti dedit Innocentius IV., eoque caput ornari, ſive is ad pedes deponi poterit.

Tertio nolumus ejus imagines in Eccleſiarum, ſive Sacellorum privatorum Altaribus collocari, exceptis tamen Eccleſia Metropolitana Bononienſi, Baſilica Liberiana Urbis, & ſingulis Eccleſiis, ac Sacellis ordinis Carthuſiani, tum etiam Eccleſiis illis ſive Bononiæ, ſive alibi, in quibus, vel ſuper aras, vel extra, ejus imagines in præſens exiſtunt.

Poſtquam innotuit, ac declaratum eſt, Nos in eo caſu verſari, quem Urbani VIII. decreta excipiunt, & poſt ea, quæ nuper expoſuimus, & quæ quodammodo ex declaratione caſus excepti a Decretis Urbani VIII. ſequuntur;

Apo-

Apostolicæ Sedis in more fuit, præterito aliquo tempore, urgentibus gravibus circumstantiis Officium, & Missam de Communi in honorem Beati concedere; alio deinde interjecto tempore, urgentibus gravioribus circumstantiis, Lectiones proprias, etiam antequam fuerint discussæ & approbatæ virtutes, juxta exempla a Nobis cumulata in nostro opere de Canonizatione Sanctorum lib. IV. part. II. cap. IV. num. VI.; denique post aliquod temporis spatium Beati nomen in Martyrologium Romanum (quamquam id perraro) referre; & quoties magni ponderis causæ adessent Decretis, & Constitutionibus Apostolicis, si quæ obstant, derogare consuevit, juxta ea, quæ a Nobis relata sunt in eodem opere nostro de Canonizatione Sanctorum lib. IV. part. II. cap. XVII. num. XIV.. Nos itaque ingentibus B. NICOLAI ALBERGATI Cardinalis erga hanc S. Sedem, & Catholicam religionem meritis inspectis, tum etiam communi præconio, quo Scriptores ex omni lingua, tribu, & populo heroicis ejus virtutibus plaudunt, derogantes plenitudine auctoritatis nostræ quibuscumque adversantibus, & temporis inutiliter transacti jacturam compensare volentes, Officium Divinum de Confessore Pontifice cum Lectionibus propriis, per Nos componendis, & Oratione *Exaudi quæsumus* de eodem Communi, ritu majoris duplicis recitari concedimus die X. Maji, in quo ad Beatam vitam migravit; id vero tantum Clero tam Regulari, quam Sæculari; necnon & Monialibus Civitatis, & Diœcesis Bononiensis; tum etiam Romæ Clero Basilicæ Liberianæ, pariterque Monachis, & Monialibus Ordinis Carthusiani universi; itaut quicumque ex prædictis præmemorato die Officium illud recitaverit, horas Canonicas, ad quas tenetur, persolvisse censeatur. Eadem ratione concedimus, die X. Maji in omnibus præcitatis locis celebrari posse in honorem ejusdem BEATI Missam de Communi Confessoris Pontificis; quam quidem concessionem ad alios quoque Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares, qui eo die in Basilica Liberiana, aut in Carthusiani Ordinis Ecclesiis rem Sacram confecerint, extendi volumus. Concedimus quoque eadem die X. Maji in antedictis Ecclesiis celebrari posse quotannis BEATI CARDINALIS festum, & ejus Reliquias ad publicam venerationem exponi, non autem in processionem deferri, juxta ea, quæ

Ale-

Alexander VII. die XXVII. Septembris MDCLIX., & XVII. Aprilis MDCLX. decrevit. Postremo concedimus B. NICOLAI nomen Martyrologio Romano inscribi, addito Elogio, quod a Nobis instituetur.

Hæc omnia singularibus BEATI CARDINALIS meritis profecto debentur. At vero præclari quoque Carthusiani Ordinis, quem Nos peculiari studio prosequimur, merita apud Nos pondus habent, ut hæc Apostolica liberalitate concedamus; eoque magis, quod ipse Ordo non tam sollicitus fuit multos Sanctos suos patefacere, quam multos Sanctos facere, ut recte fuit adnotatum. Accedit quoque spes, in quam maxime adducimur, Deum Opt. Max. ad intercessionem hujus BEATI VIRI, qui, quandiu vixit, CARDINALIS PACIS nuncupatus est, daturum esse Nobis id, quod tam enixe toto corde, humiliterque rogamus, & rogaturi sumus, exoptatam scilicet inter Christianos Principes pacem, stabilemque concordiam. Neque vero dissimulare voluimus, Nos in hac tota rerum serie spirituale quoddam percepisse gaudium, simillimumque ejus, quod Pius II. Prædecessor noster in Canonizatione S. Catherinæ Senensis civis suæ sese percepisse fatetur, quodque in ejus Canonizationis Bulla his verbis expressit: *Et si Nos quidem B. Catharinæ sublimes dotes, nobile ingenium, divinam mentem, sacratissimam voluntatem in omni natione quam lætissime vidissemus, lætiores tamen in Urbe Senensi, quæ nos genuit. Siquidem meritorum ejus longe magis, & magis peculiariter esse participes confidimus, quam si Virgo hæc, aut in Africa, aut in Scythia, aut in India nata fuisset. Neque enim fieri potest, quin Sanctorum propinquitas aliquid habeat prærogativæ.*

Quod si deinde Deo placuerit, ut ab hoc cultu ad nonnullos locos restricto, quem in præsens Sedes Apostolica permittit, ad cultum publicum præceptivum, & generalem, hoc est a Beatificatione hac æquipollenti ad solemnem Canonizationem transeundum sit, Postulatoribus causæ palam facimus, heroicarum ejusdem Beati virtutum materiam ad consuetam juris formam esse proponendam: cum expositio earum, quam Nos ipsi in Congregatione Rituum fecimus, suffecerit quidem, ut debito rerum apparatu ad agendum de publico permissivo, & restricto ad quosdam locos cultu procederetur; & ut etiam inoffenso

pede

pede fieri posset a Nobis concessio Lectionum propriarum, non autem ut discussioni, & approbationi Virtutum a Sacris Canonibus requisitæ, ut ad solemnem Canonizationem transitus fiat, sufficiens esse potuerit juxta a Nobis deducta in nostro opere de Canonizatione Sanctorum lib. I. cap. XXXII. num. XIV. & seqq. Proponenda sunt quoque miracula secundum ea, quæ Nos die XXIII. Aprilis Anni MDCCXLI., & die XIV. Julii hujus MDCCXLIV. generatim decrevimus. Notum præterea unicuique facimus, nemini licere transgredi in exhibendo cultu limites per præsens Decretum præscriptos: Mandamusque Patriarchæ Hierosolymitano Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, ut hoc ipsum Decretum una cum cæteris ad calcem additis inter Regesta Sacræ Congregationis referat, & conservet.

Datum hac die XXV. Septembris MDCCXLIV.

Thomas Patriarcha Hierosolymitanus
S. C. R. Secretarius.

LECTIONES

DE QUIBUS IN DECRETO.

IN FESTO

B. NICOLAI ALBERGATI

EPISCOPI, ET CONFESSORIS

Lectiones pro secundo Nocturno
ejus Officii.

LECTIO IV.

NICOLAUS ALBERGATUS nobili genere Bononiæ ortus est. Adolescens, dum juri Civili in patria operam daret, Monasticæ, ac severioris vitæ præstantia captus, Carthusianorum Institutum amplectitur; in quo brevi adeo pro-

profecit, ut Sacerdotio vix initiatus patrio Cœnobio præfectus sit, aliaque subinde Monasteria fere decennio summa cum laude administraverit. Ejus prudentiæ, & Sanctitatis opinione Clerus Populusque Bononiesis permotus ultro sibi in Episcopum plenis suffragiis delegit; quem ille honoris gradum diu constanterque refugiens, Superiorum suorum jussu invitus demum suscepit. Nihil tamen de prioris vitæ cultu, atque observatione remisit; Sed verbo, & exemplo forma gregis effectus Ecclesiasticam disciplinam, & Christianos mores ita in Ecclesia sibi commissa restituit, ut alius omnino populus, alius Clerus videretur, & esset.

LECTIO V.

CIvium suorum ad Martinum V. Orator iterum, ac tertio profectus tantam ab eo Pontifice, qui eximias illius virtutes perspexerat, iniit gratiam, ut conciliandæ pacis causa inter Anglorum, Francorumque Reges Legatum in Gallias miserit: ab ea Legatione reducem S. R. E. Cardinalem sub titulo S. Crucis in Hierusalem creavit; Legavitque mox in Insubriam, ut Mediolanenses, Florentinos, & Venetos discordia laborantes componeret. Post pacem Italiæ ab eo feliciter restitutam, secunda in Gallias Legatione auctus est, ac vita functo Martino V., Eugenii IV. jussu in Belgium profectus Philippum Burgundiæ Ducem Carolo VII. Francorum Regi in Atrebatensibus comitiis conciliavit. Ad Germaniæ quoque Principes in Norimbergensi conventu Pontificium Legatum egit, deinde Basileensi, tum Ferrariensi interfuit Concilio, ubi Apostolicæ Sedis dignitatem, majestatemque adversus schismaticos egregie tutatus est.

LECTIO VI.

IN obeundis tam variis, gravissimisque Legationibus incredibilem sibi apud Reges, & Principes venerationem adeptus in virtutum suarum admirationem rapuit universos. Erat enim vel in summis honoribus simplicissima humilitas, animus non solum firmus, & excelsus, sed candidus etiam prudens, ac moderatus, effusa in omnes

nes charitas, mansuetudo, atque humanitas cum ardenti Religionis zelo conjuncta. Carthusiani, quod professus fuerat, Instituti tenax, ejus asperitates ad mortem usque retinuit. Familiam ingenuam aluit, sanctissimeque institutam, ex qua duo Romani Pontifices Nicolaus V., & Pius II. prodiere. Tandem cum Eugenium IV. honoris ergo comitaretur, Senis in Hetruria renum calculo oppressus sancto fine quievit. Ejus corpus Florentiam delatum apud Carthusianos honorifice conditum est. Sanctitatis, & Miraculorum fama post mortem clarum BENEDICTUS XIV. Beatorum ritu coli permisit.

ELOGIUM

APPONENDUM IN MARTYROLOGIO

DE QUO IN DECRETO

VI. Idus Maji Bononiæ.

B. NICOLAI ALBERGATI MONACHI CARTHUSIANI, EJUSDEM CIVITATIS EPISCOPI, ET S. R. E. CARDINALIS, SANCTITATE, ET APOSTOLICIS LEGATIONIBUS CLARI, CUJUS CORPUS FLORENTIÆ APUD CARTHUSIANOS CONDITUM EST.

PRæinsertum itaque Decretum nostrum, ac præinsertas Lectiones, & Elogium, ac in eo Decreto omnia, & singula contenta, ac præscripta, quo firmius subsistant, ac serventur exactius, atque etiam, quatenus opus sit auctoritate nostra Apostolica tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illisque, & omnibus, ac singulis contentis, & præscriptis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; atque ita ut præmittitur, omnino servari mandamus. Decernentes easdem præsentes literas firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & spectabit in futurum plenissime suffragari, & ab eis respective, inviolabiliter observari; Sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel igno-

ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut ipsarum præsentium literarum Transumtis, seu exemplis, etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur eisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VI. Octobris MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dominicus Cardinalis Passioneus.

005665620
005665619